

Begne, saaledes turde det ogsaa være klart, at Sognefogden i saadanne Tilfælde, hvor hans Mellemkomst benyttes til Overbringelse af Kommunikationer eller til Tilsigelser til Møder, enten fordi man, uden dog at behøve Stævningsmandene, vil sikre sig Bevis for, at Meddelelsen eller Tilsigelsen er modtagen af Vedkommende, eller fordi Adressatens Bopæl ikke med tilstrækkelig Sikkerhed kjendes, saa at den maa udfindes under tilstrækkelig Garanti for, at Meddelelsen virkelig kommer til rette Vedkommende, ikke kan være berettiget til at betjene sig af Sognebud, men selv maa besørge Meddelelsen; og ligesaa lidt antager man, at en saadan Ret kan tilkomme ham ved saadanne Tilsigelser som de, der omhandles i Forordning angaaende Fribefordringsvæsenet af 26de Juni 1844 § 19. Som Folge heraf har man ikke troet, at Hensynet til Sognefogderne kunde gjøre det betænkeligt, i Overensstemmelse med det af Folketinget i forrige Rigsdagssamling vedtagne Forslag, helt at ophæve Bestemmelsen i Fdg. 11te November 1791 § 4 Littr. h., hvilket paa den anden Side turde anbefale sig ogsaa af den Grund, at det, saafremt Bestemmelsen ikkun ophævedes for Retsbetjentenes Vedkommende, vilde staa i det mindste Amtmændene aabent vedblivende at benytte den i samme onmelte Fremgangsmaade, ligesom det vilde komme til at staa hen, om denne ikke maatte kunne benyttes ogsaa af enkelte andre Embedsmand, jfr. for den bekræftende Bepærelse ibl. A. Kanc.-Cirk. 30te Juli 1803.

Medens man i Henhold til det Anførte har affattet nærværende Lovforslag i Overensstemmelse med det af Folketinget tidligere vedtagne Forslag, kun at man i Lighed med, hvad der vedtoges under dette Forslags Behandling i Landstinget, har begrænset Bestemmelsen i samme om, at Betalingen for det af Retsbetjenten leiede Bud udredes af Statskassen, til at gjælde, forsaavidt dens Udredelse ikke i Medfør af gjældende Regler paahviler nogen anden Kasse, har man dog anset det ubetinget nødvendigt i Forslaget at optage en Bestemmelse sigtende til, at Sognefogderne paa saadanne Steder, hvor Brevomdeling ikke finder Sted, uden Ophold og uden Udgift for sig kunne faa de Tjenestebreve tilfillede, som af Retsbe-

tjenten tilsendes dem med Posten. Efter de gjældende Bestemmelser kan der nemlig ikke antages at paahvile Sognefogderne nogen Pligt til at lade de for dem bestemte Breve afhente fra Brevsamlingsstedet, jfr. Indenrigsministeriets Skrivelse af 15de Oktober 1875 (Min.-Tid. A. Nr. 224). Som Folge heraf ville, saafremt der ikke træffes en Ordning, hvorved det sikres, at Sognefogden uopholdelig erholder de til Brevsamlingsstedet ankommande, for ham bestemte Tjenestebreve tilbragte, Forslaget Bestemmelser lettelig føre til, at Retsbetjenten vil blive nødt til at leie et Bud i ethvert Tilfælde, hvor den Meddelelse, han vil lade tilflyde Sognefogden, ikke kan blive henliggende ved Brevsamlingsstedet i aldeles ubestemt Tid. At paalægge Sognefogderne selv at skaffe sig Brevene tilbragte i rette Tid kan Justitsministeriet særligt under Hensyn til den meget ringe Løn, der er tillagt disse Bestillingsmænd, ikke gaa ind paa. Derimod frembyder det sig formentlig som en ganske naturlig Ordning, at det paalægges Sogneraadene at drage Omforg for, at de til Brevsamlingsstedet ankommande Tjenestebreve til Sognefogden uopholdelig tilbringes denne. Forholdet har hidtil paa mange Steder været ordnet paa den Maade, at Sogneraadet, for at undgaa den for Kommunen besværligere Forsendelse ved Sognebud, enten har truffet en Ordning med Sognefogden, hvorefter denne mod en Godtgjørelse selv sørger for Brevenes Afhentning, eller paa anden Maade har ordnet Henbringelsen af Tjenestebreve til Sognefogden. Den Udgift, der herved vil paaføres Kommunens Kasse, om der overhovedet vil paaføres den nogen, vil kun kunne blive ubetydelig og kan derfor efter Justitsministeriets Mening ikke komme i Betragtning overfor de forholdsvis betydelige Udgifter, som kunde befrygtes paabyrdede Statskassen, naar denne som Folge af Mangelen af en saadan Ordning i et uoverskueligt Omfang skulde udrede Betaling for leiede Bud.

Man skal endnu kun tilføie, at der er givet Indenrigsministeriet, Finantsministeriet og Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet Leilighed til at udtale sig om Lovforslaget og at disse Ministerier ikke have fundet noget imod sammes Fremme at erindre.